

Αφού λάβαμε υπόψη το υπ' αριθμ. πρωτ. 153.365/06-04-2026 έγγραφο του Εισαγγελέως Πρωτοδικών Αθηνών, με το οποίο υποβλήθηκε, σε μας, για τις τυχόν δικές μας ενέργειες, κατ' άρθρο 43 § 6 του ΚΠΔ (έλαβε αριθμό γενικού πρωτοκόλλου της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου, 2927/06-04-2026), η εκδοθείσα, υπ' αριθμ. ΒΜ 2425/2025, ΒΜ 2902/2025, ΒΜ 3056/2025, ΒΜ 3137/2025, ΒΜ 3243/2025, ΒΜ 3290/2025, ΒΜ 3314/2025, ΒΜ 3387/2025, ΒΜ 3433/2025, ΒΜ 3434/2025, ΒΜ 3477/2025, ΒΜ 3512/2025, ΒΜ 3556/2025, ΒΜ 3669/2025, ΒΜ 3716/2025, ΒΜ 3730/2025, ΒΜ 3765/2025, ΒΜ 3789α/2025, ΒΜ 3814/2025, ΒΜ 3839/2025, ΒΜ 59/2026, ΒΜ 97/2026, ΒΜ 121/2026, ΒΜ 214/2026, ΒΜ 249/2026, ΒΜ 309/2026, ΒΜ 340/2026, ΒΜ 380/2026, ΒΜ 415α/2026, ΒΜ 555/2026, ΒΜ 600/2026, ΒΜ 644/2026, ΒΜ 689/2026, ΒΜ 710α /2026 και ΒΜ 853/26-02-2026 απόφαση – πρακτικά του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, μαζί με αντίγραφα της οικείας δικογραφίας, λαβούσας ΑΒΜ της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών ΑΑ 2026-147, εκθέτουμε τα ακόλουθα:

Μετά τη διενέργεια και ολοκλήρωση προκαταρκτικής εξέτασης, την οποία ενήργησε, προσωπικώς, κατόπιν των υπ' αριθμ. ΕΠ-Δ 33/23-10-2023 και με ημερομηνία 03-12-2024, αντιστοίχων, δύο (2) παραγγελιών της Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Αχιλλέας ΖΗΣΗΣ, επί δημοσιευμάτων του τύπου, μηνυτηρίων αναφορών και μηνύσεων – εγκλήσεων, που αναφέρονταν στην υπόθεση προσβολών ατομικού απορρήτου και επικοινωνίας (υπόθεση «υποκλοπών») και στην καταγγελλόμενη παράνομη λειτουργία του κατασκοπευτικού λογισμικού “PREDATOR” και υποκλοπή, δι' αυτού, αρχείων και στοιχείων, από συσκευές κινητών τηλεφώνων διαφόρων προσώπων, με σκοπό την εξακρίβωση συνδρομής περίπτωσης κίνησης της ποινικής δίωξης, για αδικήματα του Ποινικού Κώδικα και των Ειδικών Ποινικών

Νόμων, ο ανωτέρω Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, με τα, από 25-07-2024 και 07-01-2025, πορίσματα προκαταρκτικής εξέτασης, που εξέδωσε, αφενός μεν, παρήγγειλε την άσκηση ποινικής δίωξης, από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών, μόνο, κατά των Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ, για τις – εκ των καταγγελλθεισών – αξιόποινες πράξεις,

α) της επέμβασης σε σύστημα αρχειοθέτησης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, από κοινού με τρίτα πρόσωπα, κατ' εξακολούθηση, τετελεσμένης και σε απόπειρα,

β) της αθέμιτης παραβίασης του απορρήτου τηλεφωνικής επικοινωνίας και προφορικής συνομιλίας, από κοινού με τρίτα πρόσωπα, κατ' εξακολούθηση, τετελεσμένης και σε απόπειρα, και γ) της παράνομης πρόσβασης σε σύστημα πληροφοριών ή δεδομένων, από κοινού με τρίτα πρόσωπα, κατ' εξακολούθηση, τετελεσμένης και σε απόπειρα [παράβαση άρθρων 1, 2, 12, 13 στοιχ. στ' και ζ', 14, 16, 17, 18 εδ. γ', 26 § 1α', 27, 42§1, 45, 94, 98, 370Α § 1 εδ. α' (όπως η διάταξη αυτή ίσχυε, πριν την τροποποίησή της με το άρθρο 10 του Ν. 5002/2022 και εφαρμόζεται, εν προκειμένω, ως ευμενέστερη διάταξη), 370Β §§ 1 εδ. α', 5 του ΠΚ (Ν. 4619/2019) και του άρθρου 38 § 1α' του Ν. 4624/2019] και αφετέρου, έθεσε, κατά τα λοιπά, τις ανωτέρω μηνυτήριες αναφορές και μηνύσεις – εγκλήσεις, στο αρχείο, κατά τα άρθρα 43 §§ 2 και 3 και 51 §§ 2 και 3 του ΚΠΔ, ως προς οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και οποιοσδήποτε άλλες αξιόποινες πράξεις, εκ των καταγγελλομένων, με την ειδική, ρητή και σαφή, επισήμανση, ότι, από το συνολικό αποδεικτικό υλικό της εξετασθείσας υπόθεσης, προέκυψε, ότι δεν υπήρξε εμπλοκή, με το κατασκοπευτικό λογισμικό “PREDATOR” ή οποιοδήποτε άλλο, παρόμοιο, λογισμικό, κρατικής υπηρεσίας και δη, της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (Ε.Υ.Π.), της Αντιτρομοκρατικής (Διεύθυνσης Αντιμετώπισης Ειδικών

Εγκλημάτων Βίας – Δ.Α.Ε.Ε.Β.) και γενικότερα, της ΕΛ.ΑΣ. (Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη) ή οποιουδήποτε κρατικού λειτουργού.

Ήδη, με την εκδοθείσα, υπ' αριθμ. ΒΜ 2425/2025, ΒΜ 2902/2025, ΒΜ 3056/2025, ΒΜ 3137/2025, ΒΜ 3243/2025, ΒΜ 3290/2025, ΒΜ 3314/2025, ΒΜ 3387/2025, ΒΜ 3433/2025, ΒΜ 3434/2025, ΒΜ 3477/2025, ΒΜ 3512/2025, ΒΜ 3556/2025, ΒΜ 3669/2025, ΒΜ 3716/2025, ΒΜ 3730/2025, ΒΜ 3765/2025, ΒΜ 3789α/2025, ΒΜ 3814/2025, ΒΜ 3839/2025, ΒΜ 59/2026, ΒΜ 97/2026, ΒΜ 121/2026, ΒΜ 214/2026, ΒΜ 249/2026, ΒΜ 309/2026, ΒΜ 340/2026, ΒΜ 380/2026, ΒΜ 415α/2026, ΒΜ 555/2026, ΒΜ 600/2026, ΒΜ 644/2026, ΒΜ 689/2026, ΒΜ 710α/2026 και ΒΜ 853/26-02-2026 απόφαση – πρακτικά του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, οι κατηγορούμενοι Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΣ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννης ΛΑΒΡΑΝΟΣ, κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάσθηκαν, σε πολυετείς ποινές φυλάκισης:

[συνολική ποινή φυλάκισης εκατόν είκοσι έξι (126) ετών και οκτώ (8) μηνών, με εκτιτέα τα οκτώ (8) έτη, έκαστος], κατά τα διαλαμβανόμενα, αναλυτικώς, στην ενλόγω απόφαση, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό και επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας, για τις αξιόποινες πράξεις, α) της επέμβασης σε σύστημα αρχειοθέτησης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, από κοινού με τρίτα πρόσωπα, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση, τετελεσμένης [για πέντε (5) παθόντες] και σε απόπειρα [για ογδόντα δύο (82) παθόντες, εκ των οποίων, οι πέντε (5) έχουν από δύο (2) τηλεφωνικούς αριθμούς και ο ένας (1), από τρεις (3) αριθμούς], β) της αθέμιτης παραβίασης του απορρήτου τηλεφωνικής επικοινωνίας και προφορικής συνομιλίας, από κοινού με τρίτα πρόσωπα, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση, τετελεσμένης [για πέντε (5) παθόντες] και σε απόπειρα [για ογδόντα δύο (82) παθόντες, εκ των οποίων, οι

πέντε (5) έχουν από δύο (2) τηλεφωνικούς αριθμούς και ο ένας (1) από τρεις (3) αριθμούς], και γ) της παράνομης πρόσβασης σε σύστημα πληροφοριών ή δεδομένων, από κοινού με τρίτα πρόσωπα, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση, τετελεσμένης [για τρεις (3) παθόντες] και σε απόπειρα [για τέσσερις (4) παθόντες, εκ των οποίων στον Χρήστο ΣΠΙΡΤΖΗ, στον οποίο ανήκουν δύο (2) τηλεφωνικοί αριθμοί], για τις οποίες είχαν παραπεμφθεί, ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου.

Παράλληλα, με την ίδια δικαστική απόφαση, διατάχθηκε, κατ' άρθρο 39 του ΚΠΔ, η διαβίβαση, στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, αντιγράφων της οικείας δικογραφίας και της ενλόγω δικαστικής απόφασης – πρακτικών, προς διερεύνηση, Α) της τυχόν ποινικής ευθύνης των Rotem Farkash, Merom Harpaz, Einat Semama, Δημητρίου ΞΥΠΤΕΡΑ, Ιωάννη ΖΟΥΜΠΗ, Ιωάννη ΜΠΟΛΙΑΡΗ, Σωτηρίου ΝΤΑΛΑ, Αιμιλίου ΚΟΣΜΙΔΗ, Κωνσταντίνου ΠΕΤΡΙΣΗ και τυχόν άλλων προσώπων, ως συμμετόχων, στην τέλεση των – εκ των καταγγελλθεισών – ανωτέρω αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες, κατά τα ανωτέρω, κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάσθηκαν οι κατηγορούμενοι, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΣ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννης ΛΑΒΡΑΝΟΣ,

Β) της τυχόν τέλεσης, μεταξύ άλλων, εκ μέρους των ανωτέρω καταδικασθέντων κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων αυτών, της αξιόποινης πράξης της κατασκοπείας, τουλάχιστον, με τη μορφή της απόπειρας (άρθρα 42 παρ. 1, 148 παρ. 1 του ΠΚ)],

Γ) της τυχόν τέλεσης, μεταξύ άλλων, εκ μέρους των κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων αυτών, της αξιόποινης πράξης της παράνομης παραγωγής, προμήθειας προς χρήση, εισαγωγής, εξαγωγής,

διακίνησης λογισμικών παρακολούθησης, με δυνατότητα υποκλοπής, καταγραφής και κάθε είδους άντληση περιεχομένου ή και δεδομένων επικοινωνίας (κίνησης και θέσης), με τα οποία μπορούν να τελεσθούν οι πράξεις του άρθρου 370 Α του ΠΚ (άρθρο 370 ΣΤ § 1 ΠΚ, όπως αυτό προστέθηκε, με το άρθρο 12 του Ν. 5002/2022 και ισχύει, από 09-12-2022), για το χρονικό διάστημα, από 09-12-2022 και εφεξής,

Δ) της τυχόν ποινικής ευθύνης του Σταμάτη ΤΡΙΜΠΑΛΗ, για την τυχόν τέλεση ενώπιον της Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής των Ελλήνων, την 22-09-2022, του αδικήματος της ψευδούς κατάθεσης (άρθρο 224 § 1 ΠΚ) και αντίστοιχα του αδικήματος της ηθικής αυτουργίας σε ψευδή κατάθεση, από τον – εκ των ανωτέρω καταδικασθέντων κατηγορουμένων – Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟ και τον Σωτήριο ΝΤΑΛΑ, και Ε) της τυχόν ποινικής ευθύνης, ως προς την τέλεση του αδικήματος της ψευδούς κατάθεσης (άρθρο 224 § 1 ΠΚ), ενώπιον του δικάσαντος Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, αναφορικά με τις από 19-12-2025 και 09-01-2026 ένορκες καταθέσεις των Αιμιλίου ΚΟΣΜΙΔΗ και Σωτηρίου ΝΤΑΛΑ.

Ήδη, με το υπ' αριθμ. πρωτ. 153.365/06-04-2026 έγγραφο του Εισαγγελέως Πρωτοδικών Αθηνών, σε εκτέλεση της ανωτέρω σχετικής διάταξης της υπ' αριθμ. ΒΜ 2425/2025, ΒΜ 2902/2025, ΒΜ 3056/2025, ΒΜ 3137/2025, ΒΜ 3243/2025, ΒΜ 3290/2025, ΒΜ 3314/2025, ΒΜ 3387/2025, ΒΜ 3433/2025, ΒΜ 3434/2025, ΒΜ 3477/2025, ΒΜ 3512/2025, ΒΜ 3556/2025, ΒΜ 3669/2025, ΒΜ 3716/2025, ΒΜ 3730/2025, ΒΜ 3765/2025, ΒΜ 3789α/2025, ΒΜ 3814/2025, ΒΜ 3839/2025, ΒΜ 59/2026, ΒΜ 97/2026, ΒΜ 121/2026, ΒΜ 214/2026, ΒΜ 249/2026, ΒΜ 309/2026, ΒΜ 340/2026, ΒΜ 380/2026, ΒΜ 415α/2026, ΒΜ 555/2026, ΒΜ 600/2026, ΒΜ 644/2026, ΒΜ 689/2026, ΒΜ 710α/2026 και ΒΜ 853/26-02-2026 απόφασης – πρακτικών του

Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, μας υποβλήθηκε η ανωτέρω εκδοθείσα απόφαση, μαζί με αντίγραφα της οικείας δικογραφίας, προς διερεύνηση,

Α) της τυχόν ποινικής ευθύνης των Rotem Farkash, Merom Harpaz, Einat Semama, Δημητρίου ΞΥΠΤΕΡΑ, Ιωάννη ΖΟΥΜΠΗ, Ιωάννη ΜΠΟΛΙΑΡΗ, Σωτηρίου ΝΤΑΛΑ, Αιμιλίου ΚΟΣΜΙΔΗ, Κωνσταντίνου ΠΕΤΡΙΣΗ και τυχόν άλλων προσώπων, ως συμμετόχων, στην τέλεση των – εκ των καταγγελθεισών – ανωτέρω αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες, κατά τα ανωτέρω, κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάσθηκαν οι κατηγορούμενοι, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΣ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννης ΛΑΒΡΑΝΟΣ,

Β) της τυχόν τέλεσης, μεταξύ άλλων, εκ μέρους των ανωτέρω καταδικασθέντων κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων αυτών, της αξιόποινης πράξης της κατασκοπείας, τουλάχιστον, με τη μορφή της απόπειρας (άρθρα 42 παρ. 1, 148 παρ. 1 του ΠΚ)], και

Γ) της τυχόν τέλεσης, μεταξύ άλλων, εκ μέρους των κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων αυτών, της αξιόποινης πράξης της παράνομης παραγωγής, προμήθειας προς χρήση, εισαγωγής, εξαγωγής, διακίνησης λογισμικών παρακολούθησης, με δυνατότητα υποκλοπής, καταγραφής και κάθε είδους άντληση περιεχομένου ή και δεδομένων επικοινωνίας (κίνησης και θέσης), με τα οποία μπορούν να τελεσθούν οι πράξεις του άρθρου 370 Α του ΠΚ (άρθρο 370 ΣΤ § 1 ΠΚ, όπως αυτό προστέθηκε, με το άρθρο 12 του Ν. 5002/2022 και ισχύει, από 09-12-2022), για το χρονικό διάστημα, από 09-12-2022 και εφεξής, καθόσον τα ανωτέρω ερευνητέα θέματα καταλαμβάνονταν και επικαλύπτονταν, από το περιορισμένο

οιονεί δεδικασμένο των, από 25-07-2024 και 07-01-2025, δικών μας πορισμάτων προκαταρκτικής εξέτασης, ως προς το σκέλος αυτών, κατά το οποίο οι κριθείσες, με αυτά, μηνυτήριες αναφορές και μηνύσεις – εγκλήσεις αρχειοθετήθηκαν, από εμάς, κατ' άρθρο 43 §§ 2 και 3 και 51 §§ 2 και 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 32 του ΚΠΔ και ως εκ τούτου, η διερεύνηση αυτών ανήκε στη δική μας λειτουργική αρμοδιότητα.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 39 ΚΠΔ, «1. Όταν κατά τη διάρκεια πολιτικής ή διοικητικής ή ποινικής δίκης ανακύπτει γεγονός που μπορεί να χαρακτηριστεί έγκλημα διωκόμενο αυτεπαγγέλτως, ο δικαστής οφείλει να συντάξει έκθεση και να τη διαβιβάσει στον αρμόδιο εισαγγελέα με κάθε πληροφορία και με τα σχετικά έγγραφα. 2. Το ίδιο υποχρεούται να κάνει και όταν πρόκειται για έγκλημα μη διωκόμενο αυτεπαγγέλτως, αν υποβλήθηκε η απαιτούμενη έγκληση στην αρμόδια αρχή. 3. Οι διατάξεις των παρ. 1 και 2 εφαρμόζονται και σε υποθέσεις πειθαρχικής δικαιοδοσίας.».

Υποκείμενο της σχετικής υποχρέωσης, είναι ο Δικαστής, ο οποίος, κατά τη διάρκεια πολιτικής (ΑΠ 676/2010) ή ποινικής δίκης – ακόμη και ενώπιον του Αρείου Πάγου (ΑΠ 2137/2002) – διαπιστώνει γεγονός, το οποίο μπορεί να χαρακτηριστεί, ως έγκλημα, αυτεπαγγέλτως διωκόμενο (ή κατ' έγκληση, εφόσον, όμως, τέτοια υποβλήθηκε αρμοδίως). Η υποχρέωση για σύνταξη έκθεσης αφορά και τον διοικητικό Δικαστή (ΣΤΕ 26/2006, ΣΤΕ 3145/1998), υπό την προϋπόθεση, ότι πρόκειται για αξιόποινες πράξεις, που τελούνται ενώπιον του ακροατηρίου, κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης.

Η υποχρέωση αυτή, για ανακοίνωση της αξιόποινης πράξης, με τη σύνταξη και διαβίβαση έκθεσης, από τον (πολιτικό ή διοικητικό ή ποινικό ή πειθαρχικό) δικαστή, τελεί, υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) το έγκλημα να ανακύπτει – υπό την έννοια της ανάδειξης απλών ενδείξεων, υπέρ της τέλεσης

αυτού – κατά τη διάρκεια της (πολιτικής ή διοικητικής ή ποινικής ή πειθαρχικής) δίκης, με την προαναφερόμενη έννοια, καθώς και όταν η αξιόποινη πράξη τελέστηκε σε προγενέστερο χρόνο της εκδίκασης της υπόθεσης, αλλά αποκαλύπτεται, κατά την εκδίκαση αυτής (ΣυμβΑΠ 1715/2016, ΑΠ 1850/1994), β) το έγκλημα να διώκεται αυτεπαγγέλτως ή κατ' έγκληση, υπό την προϋπόθεση, ότι αυτή υποβλήθηκε αρμοδίως, και γ) το έγκλημα να μην μπορεί να δικαστεί αμέσως από το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή των άρθρων 116 και 117 ΚΠΔ. Αν κατά την κρίση του Δικαστή, τα ενώπιόν του, στη διαδικασία αναφερόμενα ή καταγγελλόμενα, είναι απλώς εικασίες ή υπόνοιες τέλεσης κάποιου αδικήματος, δεν συντάσσει έκθεση (Κ. Φράγκος, Ερμηνεία ΚΠΔ, έκδ. 2020, σελ. 173).

Όταν η τέλεση ενός εγκλήματος ανακύπτει, κατά τη συνεδρίαση ενός Δικαστηρίου, η έκθεση των σχετικών πρακτικών του άρθρου δεν γίνεται, κατά την έννοια σύνταξης αυτοτελούς γραπτής έκθεσης, κατ' άρθρα 148 ΚΠΔ, αλλά μπορεί να γίνει, με σημείωση στα πρακτικά, εκ μέρους του Προέδρου του Δικαστηρίου, μετά από σχετική, στο τέλος της κύριας απόφασης, απόφαση του Δικαστηρίου, ότι ανέκυψε, κατά τη διαδικασία, γεγονός, που μπορεί να χαρακτηριστεί, ως συγκεκριμένο έγκλημα συγκεκριμένου προσώπου και να γίνει έκθεση των συγκεκριμένων περιστατικών τέλεσης του εγκλήματος αυτού και του προσώπου του δράστη, στα πρακτικά της συνεδρίασης, οπότε το Δικαστήριο απλώς, στο διατακτικό της απόφασής του, συμπεριλαμβάνει σχετική διάταξη και δη, τις φράσεις «διαβιβάζει κατ' άρθρο 39 ΚΠΔ, την παρούσα απόφαση και τα πρακτικά της δίκης, στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών».

Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 57§1 του ΚΠΔ, δεδικασμένο, η παραβίαση του οποίου, ιδρύει τον – από το άρθρο 510§1 στοιχ. ΣΤ' του ίδιου Κώδικα – λόγο αναιρέσεως,

πηγάξει, από αμετάκλητη απόφαση, που αποφαίνεται για τη βασιμότητα της κατηγορίας, για την ίδια πράξη του ίδιου κατηγορουμένου, έστω και αν δίδεται, κατά τη νέα δίωξη, διαφορετικός χαρακτηρισμός στη πράξη. Αντίθετα, δεν παράγει δεδικασμένο, η πράξη του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών, με την οποία, κατ' άρθρο 43 §§ 3 και 4 του ΚΠΔ, αρχειοθετείται η υποβληθείσα μήνυση ή αναφορά, είτε, ως μη νόμιμη ή προφανώς κατ' ουσίαν αβάσιμη ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, είτε, λόγω έλλειψης επαρκών ενδείξεων, προς κίνηση της ποινικής δίωξης, αλλ' ούτε και η διάταξη αυτού, με την οποίαν απορρίπτεται, κατ' άρθρο 51 §§ 2 και 3 του ΚΠΔ η έγκληση, είτε, ως μη νόμιμη ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, είτε, λόγω έλλειψης επαρκών ενδείξεων, για την κίνηση της ποινικής δίωξης.

Στην περίπτωση αυτή, εφ' όσον η σχετική απορριπτική πράξη ή διάταξη του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών εγκριθεί, από τον Εισαγγελέα Εφετών, παρέχεται στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών το δικαίωμα, να απορρίψει, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 57 του ΚΠΔ, ως νομικά αβάσιμη – απαράδεκτη, κάθε νέα καταγγελία, κατά του ίδιου προσώπου, που βασίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά ή σε επουσιώδη παραλλαγή ή συμπλήρωση αυτών, με συνέπεια την δημιουργία περιορισμένου οιονεί δεδικασμένου, που ισχύει, κατά το στάδιο, που προηγείται της ασκήσεως της ποινικής διώξεως και κάμπτεται, μόνο όταν, μεταγενεστέρως, προκύψουν νεώτερα πραγματικά περιστατικά, που θεμελιώνουν τα καταγγελλόμενα, με τη μήνυση, αναφορά ή έγκληση, που αρχειοθετήθηκε ή αναδεικνύονται νέα στοιχεία ή γίνεται επίκληση αυτών ή αν συμπληρωθούν οι διαδικαστικές προϋποθέσεις, που δεν υπήρχαν αρχικά, ή συμπληρωθούν οι διαδικαστικές προϋποθέσεις της ασκήσεως ποινικής διώξεως, τα οποία δικαιολογούν, κατά την κρίση του, την επανεξέταση της

υπόθεσης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 43 § 6 και 51 § 4 σε συνδ. με 43 § 6 του ΚΠΔ, καλώντας, όμως, υποχρεωτικά, τον μηνυόμενο ή εγκαλούμενο ή εκείνον, σε βάρος του οποίου διατάχθηκε η διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, για παροχή εξηγήσεων (ΑΠ 264/2024, ΑΠ 420/2023, ΑΠ 484/2020, ΑΠ 609/2019, ΑΠ 1120/2018, ΑΠ 672/2017, ΑΠ 675/2014, ΑΠ 1053/2013, ΑΠ 1144/2012, ΑΠ 903/2009, ΑΠ 408/2008, ΑΠ 2004/2002, Διάταξη ΕισΕφ Λάρισας 134/22-11-2005 ΠΧρ ΝΖ'-182).

Τούτο, δε, διότι η τυχόν ανάσυρση της δικογραφίας, που αρχειοθετήθηκε, αποτελεί αιφνιδιασμό, για τον εμπλεκόμενο, που επιβάλλει την κλήση του, για παροχή συμπληρωματικών εξηγήσεων, μετά τη θέση υπόψη του των νέων περιστατικών ή στοιχείων, διαδικασία που εξασφαλίζει την ουσιαστική ανάπτυξη του δικαιώματος ακρόασής του. Επομένως, στην ως άνω περίπτωση της ανάσυρσης της δικογραφίας που είχε αρχειοθετηθεί, η παράλειψη κλήσης του εμπλεκόμενου να παράσχει συμπληρωματικές εξηγήσεις δημιουργεί απόλυτη ακυρότητα, κατ' άρθρο 171 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ, κατά την προδικασία, καθόσον παραβιάζεται διάταξη που καθορίζει τα δικαιώματα υπεράσπισής του (ΑΠ 1068/2023). Μάλιστα, έχει υποστηριχθεί, ότι, στην περίπτωση συνδρομής του ανωτέρω περιορισμένου οιονεί δεδικασμένου, δεν επιτρέπεται ούτε επέμβαση της Ολομέλειας του Εφετείου, κατά το άρθρο 29 του ΚΠΔ (βλ. Διάταξη ΕισΕφ Λάρισας 22/1990 ΠΧρ Μ'-622, Κ. Σταμάτη, «Η προκαταρκτική εξέταση κατά την ποινική διαδικασία», σελ. 266 επ., Ζησιάδη, Ποινική Δικονομία έκδ. 3 τ. Α' σελ. 301). Άλλωστε, έτσι μόνο, δικαιολογείται η ύπαρξη του άρθρου 51 ΚΠΔ, το οποίο αξιοποιείται, ώστε να είναι εφικτή, η απόρριψη από τον Εισαγγελέα, ως νομικά αβασίμων, λόγω απαραδέκτου, αλλεπάλληλων καταγγελιών, που ακολουθούν την πρώτη απορριφθείσα καταγγελία.

Το οιοονεί δεδικασμένο, που δεσμευτικά προκύπτει, από τις διατάξεις των άρθρων 43 §§ 3 και 4, 51 §§ 2 και 3 και 52 του ΚΠΔ, οι οποίες έχουν δικαστικό (και όχι διοικητικό) χαρακτήρα και δη, οιοονεί δικαιοδοτικό (βλ. και Σταμάτη, ό.π. σελ. 44, 94, 95, 265, Χατζάκου, «Η περάτωση της τακτικής προανακρίσεως» σελ. 35-40, 50, 76), γίνεται δεκτό, ότι κάμπτεται και ο Εισαγγελεύς Πλημμελειοδικών μπορεί να ανακαλέσει την εκδοθείσα απορριπτική πράξη ή διάταξή του και να κινήσει ποινική δίωξη, αν, μεταγενεστέρως, προκύψουν ουσιώδη νεότερα πραγματικά περιστατικά, η δε ανάκληση αυτή θα πρέπει να γίνει γραπτώς (ΑΠ 1995/2004, ΑΠ 2004/2002, Σταμάτη, ό.π σελ. 265, 266, 267, Μπουρόπουλου, Ερμ. ΚΠΔ τ. Α' σελ. 66, Διάταξη ΕισΕφ Αθηνών 37584/1976 ΠοινΧρ ΚΖ'-601). Άλλωστε, σύμφωνα και με τις διατάξεις του άρθρου 43 § 6 του ΚΠΔ, οι οποίες, κατά τη διάταξη του άρθρου 51 § 4 του ΚΠΔ, έχουν εφαρμογή και επί εγκλήσεως, «Ο αρμόδιος εισαγγελέας ανασύρει τη δικογραφία από το αρχείο μόνον όταν αναφαίνονται νέα πραγματικά περιστατικά ή στοιχεία ή γίνεται επίκληση αυτών, τα οποία δικαιολογούν κατά την κρίση του την επανεξέταση της υπόθεσης.

Στην περίπτωση αυτή καλεί τον μηνυόμενο ή αυτόν σε βάρος του οποίου διενεργήθηκε προκαταρκτική εξέταση για παροχή εξηγήσεων.». Η ανωτέρω ανάκληση μπορεί να γίνει, είτε, οίκοθεν, είτε και να προκληθεί, με αίτηση του ενδιαφερομένου. Η αίτηση αυτή δεν θεσπίζεται, πουθενά, ως ένδικο βοήθημα. Είναι εκδήλωση, παρόμοιας φύσεως, με την αίτηση, προς τον Εισαγγελέα, να ασκήσει έφεση. Γενικά, στις περιπτώσεις αυτές, δεν πρόκειται για ενάσκηση δικονομικών δικαιωμάτων, αλλά για αφορμές εξετάσεως, από τον Εισαγγελέα, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις ενασκήσεως του δικού του δικονομικού δικαιώματος (ανακλήσεως διατάξεως και άσκησης ποινικής διώξεως ή άσκήσεως ενδίκου μέσου).

Αφού, δε, ιδιαίτερος τρόπος της προαναφερομένης ανακλήσεως, από πουθενά, δεν προβλέπεται (δεδομένου ότι μόνο στην επιστήμη και στην Εισαγγελική πρακτική, γίνεται δεκτή η δυνατότητα αυτή), έπεται, ότι, αν υπάρχει αντίστοιχη αίτηση, τόσο η παραδοχή αυτής και η ανάκληση της απορριπτικής διατάξεως, όσο και η απόρριψη της αιτήσεως του ενδιαφερομένου, θα γίνουν, με σχετική σημείωση του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών, επί της αιτήσεως (όπως ακριβώς συμβαίνει επί της αιτήσεως προς τον Εισαγγελέα, για να ασκήσει έφεση). Έκδοση από τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών διατάξεως, σε καμιά, από τις προαναφερόμενες περιπτώσεις, δεν προβλέπεται. Αν, όμως, ο Εισαγγελέας, αντί της επί της αιτήσεως του ενδιαφερομένου απορριπτικής του σημειώσεως, προβεί σε έκδοση διατάξεως, με αυτό το περιεχόμενο, η ενέργεια αυτή είναι όλως πλεοναστική και επέχει θέση αναπληρώσεως και πανηγυρικής εμφανίσεως της σημειώσεως αυτής (ΔιατΕισΕφΛάρ 134/2005 ΠοινΔικ 2006 σελ. 280).

Στην περίπτωση αυτή, είναι ευνόητο, ότι, κατά της εισαγγελικής αυτής διάταξης, καμιά προσφυγή δεν χωρεί. Γιατί η διάταξη αυτή, ούτε απορριπτική εγκλήσεως είναι, ώστε να εφαρμόζεται το άρθρο 52 ΚΠΔ, ούτε προβλέπεται στο νόμο, προσφυγή, κατά διατάξεως που απορρίπτει αίτηση ανακλήσεως άλλης. Επιπλέον, η δυνατότητα αυτή της προσφυγής δεν θα μπορούσε να ανταποκρίνεται στην εικαζόμενη θέληση του νομοθέτη. Γιατί θα οδηγούσε, αναποτρέπτως, στο σκοπό της διαμορφώσεως μιας πρακτικής επαναλαμβανόμενων αιτήσεως ανακλήσεως και εν συνεχεία προσφυγών, κατά των διατάξεων απορρίψεώς των, στις περιπτώσεις εκείνες, που οι ενδιαφερόμενοι δεν αποδέχονται την απορριπτική απόφαση των Εισαγγελέων. Η ατέρμων αυτή διαδικασία θα προξενούσε, κατά το προδικαστικό δικονομικό στάδιο, απεριόριστη εκκρεμότητα, σε πολλές,

αναφύομενες κατά το στάδιο αυτό, υποθέσεις, που δεν θα κατέληγαν σε ποινική δίωξη και θα έβλαπτε την ίδια την ανθρώπινη δικαιοσύνη, με τη δημιουργία δικαστικής αβεβαιότητας, ανασφάλειας και συνεχούς αναταραχής (βλ. και Ζησιάδη, ό.π. τ. Α' σελ. 419, Ράμμου, Εισηγήσεις αστικού Δικονομικού Δικαίου εκδ. 1969 τεύχος Α' σελ. 131, Στοιχεία Ελλην. Πολιτικής Δικονομίας τ. Α' σελ. 384, 385, Μπέη, Πολιτική Δικονομία τομ. 6, 304). Επομένως η προσφυγή, κατά διατάξεως Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών, η οποία –πλεοναστικώς εκδιδόμενη– απορρίπτει αίτηση ανακλήσεως άλλης, απορριπτικής εγκλήσεως, προγενέστερης διατάξεως, αφ' ενός δεν στηρίζεται σε διάταξη νόμου, αφετέρου δε, προσβάλλει διάταξη, μη υποκείμενη σ' αυτή και πρέπει κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρ. 476 ΚΠΔ να κηρύσσεται απαράδεκτη (βλ. Διάταξη ΕισΕφ Δυτ. Μακεδονίας 1/1993 ΠΧρ ΜΓ'-334).

Στην προκείμενη υπόθεση, αναφορικά με τα – εκ των τεθέντων, συνολικά, προς διερεύνηση, με την εκδοθείσα, υπ' αριθμ. ΒΜ 2425/2025, ΒΜ 2902/2025, ΒΜ 3056/2025, ΒΜ 3137/2025, ΒΜ 3243/2025, ΒΜ 3290/2025, ΒΜ 3314/2025, ΒΜ 3387/2025, ΒΜ 3433/2025, ΒΜ 3434/2025, ΒΜ 3477/2025, ΒΜ 3512/2025, ΒΜ 3556/2025, ΒΜ 3669/2025, ΒΜ 3716/2025, ΒΜ 3730/2025, ΒΜ 3765/2025, ΒΜ 3789α/2025, ΒΜ 3814/2025, ΒΜ 3839/2025, ΒΜ 59/2026, ΒΜ 97/2026, ΒΜ 121/2026, ΒΜ 214/2026, ΒΜ 249/2026, ΒΜ 309/2026, ΒΜ 340/2026, ΒΜ 380/2026, ΒΜ 415α/2026, ΒΜ 555/2026, ΒΜ 600/2026, ΒΜ 644/2026, ΒΜ 689/2026, ΒΜ 710α /2026 και ΒΜ 853/26-02-2026 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών – θέματα, Α) της τυχόν ποινικής ευθύνης των Rotem Farkash, Merom Harpaz, Einat Semama, Δημητρίου ΞΥΠΤΕΡΑ, Ιωάννη ΖΟΥΜΠΗ, Ιωάννη ΜΠΟΛΙΑΡΗ, Σωτηρίου ΝΤΑΛΑ, Αιμιλίου ΚΟΣΜΙΔΗ, Κωνσταντίνου ΠΕΤΡΙΣΗ και τυχόν άλλων προσώπων, ως συμμετόχων, στην τέλεση των – εκ των καταγγελλθεισών –

ανωτέρω αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες, κατά τα ανωτέρω, κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάσθηκαν οι κατηγορούμενοι, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΣ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννης ΛΑΒΡΑΝΟΣ, Β) της τυχόν τέλεσης, μεταξύ άλλων, εκ μέρους των ανωτέρω καταδικασθέντων κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων αυτών, της αξιόποινης πράξης της κατασκοπείας, τουλάχιστον, με τη μορφή της απόπειρας (άρθρα 42 παρ. 1, 148 παρ. 1 του ΠΚ)], και Γ) της τυχόν τέλεσης, μεταξύ άλλων, εκ μέρους των κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων αυτών, της αξιόποινης πράξης της παράνομης παραγωγής, προμήθειας προς χρήση, εισαγωγής, εξαγωγής, διακίνησης λογισμικών παρακολούθησης, με δυνατότητα υποκλοπής, καταγραφής και κάθε είδους άντληση περιεχομένου ή και δεδομένων επικοινωνίας (κίνησης και θέσης), με τα οποία μπορούν να τελεσθούν οι πράξεις του άρθρου 370 Α του ΠΚ (άρθρο 370 ΣΤ § 1 ΠΚ, όπως αυτό προστέθηκε, με το άρθρο 12 του Ν. 5002/2022 και ισχύει, από 09-12-2022), για το χρονικό διάστημα, από 09-12-2022 και εφεξής, ως προς τα οποία διαβιβάσθηκε, σε μας, κατ' άρθρο 39 ΚΠΔ, η ανωτέρω δικαστική απόφαση – πρακτικά του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, μαζί με αντίγραφα της οικείας δικογραφίας, πρέπει να αναφερθούν τα ακόλουθα:

Α) Επί του πρώτου, εκ των ανωτέρω, θέματος: Ανεξαρτήτως του ότι τα πραγματικά περιστατικά – στοιχεία, που διαλαμβάνονται, ως νέα, κατά την έννοια του άρθρου 43 § 6 ΚΠΔ, στην ανωτέρω εκδοθείσα απόφαση, επί των οποίων επιχειρείται η θεμελίωση της εν προκειμένω, κατά παραγγελία της εν λόγω απόφασης, ερευνητέας ποινικής ευθύνης των Rotem Farkash, Merom Harpaz, Einat Semama, Δημητρίου ΞΥΠΤΕΡΑ, Ιωάννη ΖΟΥΜΠΗ,

Ιωάννη ΜΠΟΛΙΑΡΗ, Σωτηρίου ΝΤΑΛΑ, Αιμιλίου ΚΟΣΜΙΔΗ, Κωνσταντίνου ΠΕΤΡΙΣΗ και τυχόν άλλων προσώπων, ως συμμετόχων, στην τέλεση των – εκ των καταγγελλθεισών – ανωτέρω αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες, κατά τα ανωτέρω, κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάσθηκαν οι κατηγορούμενοι, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΣ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννης ΛΑΒΡΑΝΟΣ, κατά ρητή αναφορά του Δικαστή του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, στο σκεπτικό της ανωτέρω εκδοθείσας απόφασης (σελ. 1845 απόφασης και πρακτικών), φέρονται να προκύπτουν, από μαρτυρικές καταθέσεις, κυρίως, δημοσιογράφων, οι οποίοι, επικαλούμενοι δημοσιογραφικό απόρρητο, αρνήθηκαν να αποκαλύψουν τις πηγές τους, «χάριν της ακώλυτης ελευθερίας του τύπου», πλην όμως, κατά παράβαση των ρητών διατάξεων του άρθρου 224 του ΚΠΔ, εν προκειμένω, η προκαταρκτική εξέταση, που διενεργήθηκε, από τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ, για την όλη υπόθεση των «υποκλοπών», στρεφόμενη, κατά παντός υπευθύνου, διέλαβε κάθε πιθανό εμπλεκόμενο, αυτουργό ή συμμετόχο, στις ένδικες, αλλά και σε συναφείς, προς αυτές, πράξεις, καταλήγοντας στο συμπέρασμα, ότι προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις, για την κίνηση ποινικής δίωξης και παραπομπή στο Ακροατήριο, για τις ανωτέρω αναφερόμενες ένδικες πράξεις, μόνο των γνωστών τεσσάρων ιδιωτών, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ, νομίμων εκπροσώπων, διαχειριστών και ασκούντων πραγματικό έλεγχο των εταιριών “INTELLEXA” και “KRIKEL” και όχι κάθε τρίτου, σχετιζόμενου, με οποιοδήποτε έμμεσο τρόπο, με τις πιο πάνω εταιρείες. Χαρακτηριστική, μάλιστα, είναι η αναφορά – επισήμανση του ανωτέρω εισαγγελικού λειτουργού, στο από 07-01-2025 πόρισμα προκαταρκτικής εξέτασης, που συνέταξε (βλ. σελ. 27 αυτού):

«... Διερευνήθηκε δε η εμπλοκή πλείστων όσων ατόμων και εταιρειών από το αναρίθμητο υλικό της δικογραφίας, που αξιολογήθηκε ότι έχουν ουσιώδη σχέση με την υπόθεση....». Κατόπιν αυτών, τα πραγματικά περιστατικά – στοιχεία, που διαλαμβάνονται, ως νέα, κατά την έννοια του άρθρου 43 § 6 ΚΠΔ, στην ανωτέρω εκδοθείσα απόφαση, επί των οποίων επιχειρείται η θεμελίωση της εν προκειμένω, κατά παραγγελία της εν λόγω απόφασης, ερευνητέας ποινικής ευθύνης των Rotem Farkash, Merom Harpaz, Einat Semama, Δημητρίου ΞΥΠΤΕΡΑ, Ιωάννη ΖΟΥΜΠΗ, Ιωάννη ΜΠΟΛΙΑΡΗ, Σωτηρίου ΝΤΑΛΑ, Αιμιλίου ΚΟΣΜΙΔΗ, Κωνσταντίνου ΠΕΤΡΙΣΗ και τυχόν άλλων προσώπων, ως συμμετόχων, στην τέλεση των – εκ των καταγγελθεισών – ανωτέρω αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες, κατά τα ανωτέρω, κρίθηκαν ένοχοι και καταδικάσθηκαν οι κατηγορούμενοι, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΣ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννης ΛΑΒΡΑΝΟΣ, όπως η ιδιότητα του «συνιδρυτή της Cytrox και βασικού δημιουργού του κακόβουλου λογισμικού παρακολούθησης Predator» (Rotam Farkash) ή τα ονόματα και οι ιδιότητες, καθώς και οι συναφείς, προς τις ιδιότητες αυτές, δράσεις των υπαλλήλων, στελεχών, ακόμη και ανώτερων, διευθυντών, τεχνικών διευθυντών και γενικώς εργαζομένων, στις πιο πάνω εταιρείες ή και των συνεργαζομένων, με αυτές, τρίτων (Merom Harpaz, Einat Semama, Δημήτριος Ξυπτεράς, Ιωάννης Τουμπής, Ιωάννης Μπόλιαρης και Σωτήριος Ντάλας), ανεξάρτητα από το γεγονός, ότι η παραδοχή τους δεν καταδεικνύει, την κατάφαση της ερευνώμενης συμμετοχικής δράσης των ανωτέρω προσώπων, στη διάπραξη των προαναφερθέντων εγκλημάτων, αυτά, ως επί το πλείστον, ήταν στοιχεία, γνωστά, στον διενεργήσαντα την έρευνα, Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου (ενδεικτικά, βλ. σελ. 90, 91, 96, 253 επ. του από 25-07-2024 πορίσματος προκαταρκτικής εξέτασης του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ). Δεν πρόκειται, δηλαδή, για νεότερα,

ουσιώδη ή άγνωστα, στον κρίναντα εισαγγελικό λειτουργό, στοιχεία, από τα οποία, κατά την κρίση μας, να δικαιολογείται η ανάσυρση της δικογραφίας, από το αρχείο, κατά τα οριζόμενα στην διάταξη της παραγράφου 6 του άρθρου 43 του ΚΠΔ.

Επιπλέον, ως προς τον Αιμίλιο ΚΟΣΜΙΔΗ και τον Κωνσταντίνο ΠΕΤΡΙΤΣΗ, το νεότερο από 07-01-2025 πόρισμα του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ, το οποίο ομοίως εγκρίθηκε και αυτό, από την Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, εκδόθηκε, μετά από δεύτερη νέα έρευνα, που διενεργήθηκε, κατόπιν νέων μηνύσεων θυμάτων του Predator και επίκλησης, εκ μέρους τους, νέων στοιχείων, προς απόδοση ποινικών ευθυνών, στον Αιμίλιο ΚΟΣΜΙΔΗ και σε κάθε υπεύθυνο και για άλλες αξιόποινες πράξεις, πλην των ενδίκων, όπως αυτή της κατασκοπείας κλπ, καθώς και για άλλους συμμετόχους, στις ένδικες πράξεις. Ως προς δε τον Αιμίλιο ΚΟΣΜΙΔΗ, κρίθηκε, ότι αυτός τυγχάνει υπάλληλος «σούπερ – μάρκετ», ο οποίος δεν έχει ουδεμία σχέση με τα καταγγελλόμενα, αφού τρίτος έκανε χρήση της κάρτας και δη, την φόρτισε και έκανε τις δύο αγορές, ενώ καταθέτης του ποσού, είναι άγνωστο πρόσωπο, ούτε άλλωστε προέκυψε οποιαδήποτε σχέση του μηνυόμενου, με τις εταιρείες “INTELLEXA”, “KRIKEL”, κλπ, αλλά ούτε και κάποια σχέση αυτού, με οποιοδήποτε πρόσωπο στην Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (Ε.Υ.Π.) ή το Κέντρο Τεχνολογικής Υποστήριξης, Ανάπτυξης και Καινοτομίας (ΚΕ.Τ.Υ.Α.Κ.) της Ε.Υ.Π. Απέναντι σ’ αυτήν, την σαφή και κατηγορηματική απόφαση του πορίσματος του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ, ο Δικαστής του δικάσαντος Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, αντί νέου πράγματι στοιχείου, που θα έπρεπε, κατά την Ποινική Δικονομία, να προκύπτει και να αναδεικνύεται, με σαφήνεια, από την ακροαματική διαδικασία και μάλιστα, τέτοιου, από το οποίο να δικαιολογείται η ανάσυρση της αρχειοθετηθείσας

δικογραφίας προκαταρκτικής εξέτασης, από το αρχείο, προβάλλει την – επί τη βάσει ασθενέστατων ενδείξεων και υπονοιών, ανάγκη, κατά την κρίση και την υπόδειξη και παραγγελία του – να διενεργηθεί και άλλη – τρίτη – έρευνα, με σκοπό την τυχόν ανεύρεση νέων ουσιωδών στοιχείων.

Και μόνη, δε, η παραδοχή του ανωτέρω Δικαστή του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, ότι απαιτείται και άλλη, νέα έρευνα, για την εξακρίβωση τυχόν συμμετοχικής δράσης του Αιμίλιου ΚΟΣΜΙΔΗ, αλλά και τυχόν λοιπών τρίτων προσώπων, στις ένδικες αξιόποινες πράξεις, αναδεικνύει, emphaticά, το γεγονός, ότι, κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, δεν προέκυψαν νεότερα ουσιώδη στοιχεία, ανατρεπτικά του συμπεράσματος του εκδοθέντος εισαγγελικού πορίσματος, η δε συνεχής εμπλοκή της Δικαιοσύνης, σε έναν ατέρμονα κύκλο πανομοιότυπων ερευνών, χωρίς ουσιαστικό λόγο, παρακωλύει και καθυστερεί την απονομή της.

Επιπλέον, πρέπει να αναφερθεί, ότι τα πραγματικά περιστατικά – στοιχεία, που πράγματι προέκυψαν, κατά την ακροαματική διαδικασία, ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, από την ενώπιον αυτού ένορκη κατάθεση του Αιμίλιου ΚΟΣΜΙΔΗ και το με ημερομηνία 22-01-2026 έγγραφο – απάντηση της «Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος», σε σχετικό ερώτημα του ανωτέρω Δικαστηρίου και συγκεκριμένα, το γεγονός, ότι η επίμαχη, υπ' αριθμ. 5162 9700 9329 1513 – εκδοθείσα, επ' ονόματι του Αιμίλιου ΚΟΣΜΙΔΗ του Γεωργίου (ΑΦΜ: 046969860) – προπληρωμένη κάρτα, «Cosmote Mastercard Prepaid» της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, εκδόθηκε, την 02-06-2020, καθώς και το γεγονός, ότι ο κάτοχος της κάρτας αυτής την χρησιμοποίησε, για την πληρωμή πλήθους συναλλαγών, συνολικού ύψους 3.367,65 € (βλ. την υπ' αριθμ. πρωτ. 119/22-01-2026 σχετική έγγραφη απάντηση της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε., επί του από 29-12-2025 ερωτήματος

της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών, σε εκτέλεση της υπ' αριθμ. ΒΜ 3839/2025 προπαρασκευαστικής απόφασης του δικάζοντος Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών), είναι μεν νεότερα πραγματικά περιστατικά, πλην όμως, από τη συνεκτίμηση και συναξιολόγηση αυτών, εξακολουθεί να παραμένει, αδύνατη, η ταυτοποίηση του προσώπου του παραμένοντος αγνώστου, κατόχου και χρήστη της ανωτέρω προπληρωμένης κάρτας, ενώ, στην εν λόγω ταυτοποίηση, ουδεμία θετική συμβολή δύναται να έχει η επίκληση της φιλικής σχέσης του Αιμίλιου ΚΟΣΜΙΔΗ, με τον Κωνσταντίνο ΠΕΤΡΙΤΣΗ, εργαζόμενο στο κατάστημα "COSMOTE" Αλίμου, απ' όπου ο ίδιος είχε παραλάβει την ανωτέρω προπληρωμένη κάρτα, ο οποίος, κατά σχετική αναφορά του ίδιου, προς τον Κωνσταντίνο ΠΕΤΡΙΤΣΗ, φέρεται – χωρίς τούτο να έχει διαπιστωθεί, αποδεικτικώς – ότι «έκανε έναντι αμοιβής εξυπηρετήσεις για την Ε.Υ.Π» και ως εκ τούτου, κατά την κρίση μας, τα ανωτέρω δεν δικαιολογούν την επανεξέταση της υπόθεσης, κατ' άρθρο 43 § 6 ΚΠΔ.

Β) Επί του δεύτερου, εκ των ανωτέρω, θέματος: Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 148 § 1 του ΠΚ, «Όποιος παράνομα πετυχαίνει να περιέλθει στην κατοχή ή στη γνώση του κρατικό απόρρητο, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή», ενώ, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, «Αν ο υπαίτιος ενήργησε με σκοπό να χρησιμοποιήσει το κρατικό απόρρητο για να το διαβιβάσει σε άλλον ή να το ανακοινώσει δημόσια, με τρόπο που μπορεί να προκαλέσει κίνδυνο στα συμφέροντα του κράτους, επιβάλλεται κάθειρξη έως δέκα έτη και αν η πράξη έγινε σε καιρό πολέμου, κάθειρξη.».

Με την τελευταία αυτή διάταξη, τυποποιείται, αντικειμενικά, ως επιβαρυντική περίπτωση του βασικού εγκλήματος της κατασκοπείας, η «προδοτική» κατασκοπεία. Σύμφωνα, δε, με τη

διάταξη του άρθρου 149 του ΠΚ, «Κρατικό απόρρητο κατά την έννοια των άρθρων 146 έως 148 είναι ένα γεγονός, αντικείμενο ή πληροφορία, η πρόσβαση στα οποία είναι δυνατή σε ένα προσδιορισμένο κύκλο προσώπων και που χαρακτηρίζονται ως μυστικά για να αποφευχθεί ο κίνδυνος προσβολής της εδαφικής ακεραιότητας, της αμυντικής ικανότητας, των διεθνών σχέσεων ή των οικονομικών συμφερόντων του ελληνικού κράτους και της διεθνούς ειρήνης.».

Στοιχεία του εγκλήματος, είναι:

α) Η στόχευση και η επιτυχία του δράστη, να λάβει, παράνομα, στην κατοχή ή τη γνώση του, κρατικό απόρρητο. Κατάσκοπος, δηλαδή, είναι αυτός, που κατορθώνει να περιέλθει στην κατοχή ή γνώση του τέτοιο κρατικό απόρρητο. Ενεργητικό υποκείμενο του εγκλήματος, μπορεί να είναι οποιοσδήποτε (ημεδαπός ή αλλοδαπός, ιδιώτης ή υπάλληλος). Η κατοχή του κρατικού απορρήτου αναφέρεται στην απόκτηση του σώματος αυτού, η δε γνώση στην απόκτηση του πνευματικού περιεχομένου του. Ο τρόπος της γνώσης είναι αδιάφορος. Μπορεί να είναι και απαγορευμένη πράξη, λ.χ. με κλοπή, υπεξαγωγή εγγράφων, διάρρηξη, φωτογράφιση, υπεξαίρεση κ.λπ., δηλαδή, απαιτείται η πρωτοβουλία ή η ενεργητική συμπεριφορά του δράστη, από δική του αυτόνομη δραστηριότητα ή με σύμπραξη με τον κάτοχο ή γνώστη του απορρήτου και δεν αρκεί η συμπτωματική ή τυχαία γνώση (ΑΠ 1109/2023, ΑΠ 1089/2019, ΑΠ 1249/2017, ΣυμβΠλημ Αθηνών 1016/2001 ΠΧρ ΝΑ'-557, Μπουρόπουλος Β άρθρ. 148, σ. 118). Παράνομη, είναι η ενέργεια ή παράλειψη του δράστη, όταν δεν συναντά, στο σκοπό της, την ικανοποίηση μια αναγκαιότητας του ίδιου του κράτους. β) Δόλος του δράστη, συνιστάμενος στην γνώση της παράνομης απόκτησης της κατοχής ή της γνώσης του κρατικού απορρήτου, με τη συνείδηση, ότι πρόκειται για απόρρητο, κατά την έννοια του άρθρου 149 ΠΚ, αρκεί, δε, και ενδεχόμενος δόλος. Είναι

αδιάφορο, δε, για το έγκλημα της παρούσας παραγράφου, σε ποιό σκοπό αποβλέπει ο δράστης, δεν απαιτείται, δηλαδή, σκοπός βλάβης (ΑιτΕκθ 1933 προϊσχ. ΠΚ, σελ. 238, σημ. 4, ΑΠ 1249/2017), ούτε απαιτείται και ο σκοπός περαιτέρω διαβίβασης ή ανακοίνωσης των απορρήτων, οπότε θα πρόκειται για «προδοτική» κατασκοπεία του άρθρου 148 § 2 του ΠΚ. Το έγκλημα τελειώνει, μόλις ο δράστης κατορθώσει να περιέλθουν στην κατοχή του ή τη γνώση του τα μυστικά του άρθρου 149 ΠΚ και νοείται απόπειρα του εν λόγω εγκλήματος, αν δεν επιτύχει τούτο, αρχή δε εκτελέσεως, αποτελεί κάθε πράξη, με την οποία ο υπαίτιος τίθεται σε θέση να αποκτήσει το μυστικό (Γάφος ΠΧρ Ε'-61). Για τη θεμελίωση της επιβαρυντικής περιστάσεως της παρ. 2 του άρθρου 148 ΠΚ (: «προδοτική» κατασκοπεία), πρέπει ο δράστης του βασικού εγκλήματος της κατασκοπείας του άρθρου 148 § 1 ΠΚ να ενήργησε, με σκοπό να χρησιμοποιήσει το κρατικό απόρρητο, για να διαβιβάσει αυτό σε άλλον ή να τα ανακοινώσει δημόσια, με τρόπο που μπορεί να προκαλέσει κίνδυνο στα συμφέροντα του κράτους.

Ο σκοπός εντάσσεται στην έννοια της υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης και πρέπει να υπάρχει, προ της αποπεράτωσης της πράξης, δηλαδή κατά τη στιγμή της τέλεσής της. Για τη στοιχειοθέτηση του εν λόγω αδικήματος, αρκεί, πάντως, ο σκοπός και δεν απαιτείται να γίνει και πραγματική διαβίβαση ή ανακοίνωση. Η περαιτέρω ανακοίνωση ή διαβίβαση μπορεί να προορίζεται να γίνει σε ξένη κυβέρνηση, πράκτορά της, προξενείο, κ.λ.π. (ΣυμβΕΦΑΘ 2400/1998). Ως κρατικό (στρατιωτικό ή διπλωματικό) απόρρητο, νοείται η κατάσταση μυστικότητας μιας πληροφορίας, ενός γεγονότος ή ενός αντικειμένου, τα οποία, λόγω της ειδικής τους φύσης και της ιδιαίτερης σημασίας, που έχουν, για το ίδιο το κράτος, δεν πρέπει να καταστούν γνωστά σε πρόσωπα εκτός ορισμένου κύκλου. Κρίσιμο στοιχείο, για να χαρακτηριστεί μία

πληροφορία, ως απόρρητη, είναι η περιορισμένη προσβασιμότητα, σε αυτή, δηλαδή το να είναι προσβάσιμη, σε έναν εκ των προτέρων προσδιορισμένο κύκλο προσώπων, βάσει διατάξεως νόμου, εσωτερικού κανονισμού υπηρεσίας, κ.λ.π. Το μυστικό θα πρέπει να ανάγεται στη διεθνή θέση της Πολιτείας, από στρατιωτική και πολιτική άποψη και να σχετίζεται -μεταξύ άλλων – με τη διατήρηση, ακεραίας, της αμυντικής και εν γένει αποτρεπτικής ικανότητας της χώρας. Επομένως, για να στοιχειοθετηθεί η έννοια του κρατικού απορρήτου, απαιτείται η σωρευτική συνδρομή δύο στοιχείων και ειδικότερα, ενός υποκειμενικού, συνιστάμενου στη θέληση της Κυβέρνησης να περιορισθεί η γνώση του, και ενός αντικειμενικού, δηλαδή, του πραγματικού περιορισμού της γνώσης του (ΑΠ 1089/2019, ΑΠ 1249/2017, ΑΠ 1535/2008, πρόταση Εισαγγελέως Σ. Παππά σε ΣυμβΠλημΑθ 4126/2013, ΣυμβΠλημΑθ 1016/2001, Α. Μπουρόπουλος, ΕρμΠΚ τ. Β' άρθρο 146, Η. Γάφος, Παραβίαση μυστικών της Πολιτείας ΠΧρ Ε'-57, Μιχαήλ Μαργαρίτης / Άντα Μαργαρίτη, Ερμηνεία Ποινικού Κώδικα, έκδ. 2020, άρθρο 149 αρ. 5).

Αδίκημα κατασκοπείας

Το αδίκημα της «προδοτικής» κατασκοπείας του άρθρου 148 § 2 ΠΚ αποτελεί έγκλημα δυνητικής διακινδύνευσης, αφού, στην αντικειμενική του υπόσταση, τυποποιείται μία δυνατότητα επέλευσης του κινδύνου και συγκεκριμένα, η διακινδύνευση των συμφερόντων του κράτους. Στην περίπτωση αυτή, προστατευόμενο έννομο αγαθό, είναι η εξωτερική ασφάλεια και υπόσταση του Κράτους, δηλαδή, αυτή καθ' εαυτή, η ύπαρξή του στο διεθνές πεδίο και στερέωμα. Ο δράστης της προδοτικής κατασκοπείας δεν χρειάζεται να παραδώσει κρατικό απόρρητο σε τρίτο, αλλά αρκεί να το αποκτήσει ο ίδιος παράνομα, έχοντας το σκοπό, χωρίς όμως να απαιτείται και να τον πραγματοποιήσει, να το παραδώσει σε τρίτο («διαβιβάσει σε

άλλον») ή να το καταστήσει γνωστό, σε αόριστο αριθμό προσώπων («ανακοινώσει δημόσια»), με τρόπο, που μπορεί να θέσει εν κινδύνω τα συμφέροντα του κράτους (ΑΠ 1249/2017, ΑΠ 1089/2019, ΑΠ 1249/2017, ΑΠ 1535/2008).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 42 του ισχύσαντος, από 1-7-2019, νέου ΠΚ, «1. Όποιος, έχοντας αποφασίσει να τελέσει έγκλημα, αρχίζει να εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη, τιμωρείται, αν το έγκλημα δεν ολοκληρώθηκε, με μειωμένη ποινή (άρθρο 83). 2. Το δικαστήριο μπορεί να κρίνει ατιμώρητη την απόπειρα πλημμελήματος για το οποίο ο νόμος προβλέπει ποινή φυλάκισης όχι ανώτερη από ένα έτος ή μόνο χρηματική ποινή ή παροχή κοινωφελούς εργασίας, εκτιμώντας όλες τις περιστάσεις τέλεσης του εγκλήματος. 3. Αν ο υπαίτιος απόπειρας ενός εγκλήματος που τιμωρείται βαρύτερα όταν έχει ορισμένο αποτέλεσμα (άρθρο 29), προκαλέσει με υπαιτιότητά του το αποτέλεσμα αυτό, τιμωρείται με την ποινή του εκ του αποτελέσματος διακρινόμενου εγκλήματος μειωμένη στο μέτρο του άρθρου 83, εφόσον η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα κατ' άλλη διάταξη.».

Η αλλαγή της διατύπωσης στην παράγραφο 1 του άρθρου 42 ΠΚ, από «επιχειρεί πράξη που περιέχει τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης», με τη φράση «αρχίζει να εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη», που έγινε με το άρθρο 42 του ισχύσαντος, από 1-7-2019, νέου ΠΚ, στοχεύει, όπως αναφέρεται και στην αιτιολογική έκθεση του Ν. 4619/2019 (νέου Ποινικού Κώδικα), στο σαφέστερο προσδιορισμό του περιεχομένου της αρχής εκτέλεσης του εγκλήματος, ώστε να είναι πλέον σαφές, ότι το έγκλημα μπορεί να θεωρηθεί, ότι βρίσκεται σε απόπειρα, μόνο όταν έχει πραγματωθεί ένα τμήμα της αντικειμενικής του υπόστασης.

Επομένως, μεταξύ της προγενέστερης διατύπωσης (του προϊσχύσαντος ΠΚ) και της ήδη ισχύουσας (του ισχύοντος ΠΚ),

δεν υπάρχει ουσιώδης μεταβολή, από την διαφορετική περιγραφή του ίδιου ουσιαστικά πράγματος, δηλαδή της αρχής εκτέλεσης στην απόπειρα, που είναι η πράξη, με την οποία αρχίζει η πραγμάτωση της αντικειμενικής, υπόστασης του εγκλήματος, καθώς και εκείνη η ενέργεια, που τελεί σε τέτοια συνάφεια και οργανικό δεσμό με την πράξη, ώστε θεωρείται, κατά την κοινή αντίληψη, τμήμα αυτής, που αμέσως οδηγεί στην πράξη, αν δεν ανακοπεί (ΑΠ 31/2022, ΑΠ 1288/2020). Στις περιπτώσεις εκείνων των εγκλημάτων, που ο ακριβής τρόπος τέλεσης δεν περιγράφεται στον νόμο, αναλυτικά, νοείται, ότι ο δράστης αρχίζει να εκτελεί την περιγραφόμενη στον νόμο πράξη, όταν εξαπολύσει, κατά του εννόμου αγαθού, την ενέργεια, η οποία, κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων, είναι ικανή να επιφέρει την αξιόποινη βλάβη, αν δεν ανακοπεί από άλλη πράξη του ιδίου ή τρίτου ή από επιγενόμενο τυχαίο γεγονός (βλ. αιτιολογική έκθεση του Ν. 4619/2019, υπό το άρθρο 42, ΑΠ 819/2022, ΑΠ 442/2021).

Εν προκειμένω, κατά τη διάρκεια των προκαταρκτικών εξετάσεων, που διενήργησε ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Αχιλλέας ΖΗΣΗΣ, παρότι ερευνήθηκε, επισταμένως, μεταξύ άλλων και η τυχόν διάπραξη του εγκλήματος της κατασκοπείας (βλ. σελ. 276 – 280 και 21 – 25, αντίστοιχα, των, από 25-07-2024 και 07-01-2025, εκδοθέντων πορισμάτων προκαταρκτικής εξέτασης του ανωτέρω Εισαγγελέως), δεν προέκυψε η απαραίτητη, για τη θεμελίωση του εγκλήματος της κατασκοπείας (άρθρο 148 του ΠΚ), ύπαρξη κρατικού απορρήτου, κατά την έννοια του άρθρου 149 του ΠΚ (βλ. ιδίως ΑΠ 1249/2017, ΑΠ 1109/2023).

Επί του ζητήματος αυτού, το σκεπτικό της εκδοθείσας απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών πιθανολογεί, ανεπιβεβαίωτα, ότι, λόγω της ιδιότητας ορισμένων, εκ των στόχων του κατασκοπευτικού λογισμικού

“PREDATOR”, όπως του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, κ. Μιχαήλ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ, του Υπουργού Εξωτερικών, κ. Νικολάου ΔΕΝΔΙΑ, του Αρχηγού Γ.Ε.ΕΘ.Α., Κωνσταντίνου ΦΛΩΡΟΥ, του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας, κ. Μιχαήλ ΚΑΡΑΜΑΛΑΚΗ και άλλων Υπουργών, που χειρίζονταν καίρια χαρτοφυλάκια, με κρατικά απόρρητα και μυστικές πληροφορίες (κατά την έννοια του άρθρου 149 ΠΚ), η στόχευση των εν λόγω προσώπων, με το ανωτέρω κατασκοπευτικό λογισμικό, που είχε δυνατότητα απομακρυσμένης πρόσβασης στα αρχεία καταγραφής, σε συνδυασμό με την έκταση των δεδομένων, που μπορούσαν να αποσπασθούν, με τη χρήση του και με τους αποδέκτες των μηνυμάτων, που περιείχαν συνδέσμους επιμόλυνσης με το ανωτέρω κατασκοπευτικό λογισμικό, είχε, ως αποτέλεσμα, την τετελεσμένη ή εν αποείρα περιέλευση στην κατοχή ή στη γνώση των καταδικασθέντων, ως χρηστών του εν λόγω λογισμικού, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN, Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων τους, των θεωρούμενων, επισφαλώς, ως κρατικών απορρήτων, κατά την έννοια του άρθρου 149 ΠΚ, στοιχείων και τυχόν εγγράφων, που θεωρούνταν πιθανό, ότι περιέχονταν στις συσκευές κινητών τηλεφώνων των ανωτέρω σημαντικών Ελλήνων αξιωματούχων, από μόνο το γεγονός, ότι αυτά, επισφαλώς και υποθετικά, θεωρούνταν, ως περιεχόμενα, στις συσκευές κινητών τηλεφώνων των ανωτέρω προσώπων, χωρίς ποτέ, αυτά (τα ανωτέρω στοιχεία και έγγραφα) να ανιχνευθούν και να εξετασθούν, ώστε να διαπιστωθεί, αν πράγματι επρόκειτο για κρατικά απόρρητα, κατά την προαναλυθείσα έννοια.

Επί του ίδιου ζητήματος, το σκεπτικό της εκδοθείσας απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, προς στήριξη της θέσης του, για τη διερεύνηση τυχόν τέλεσης του εγκλήματος της κατασκοπείας, τετελεσμένης ή σε απόπειρα (άρθρα 42 § 1, 148

του ΠΚ), επικαλείται τον ενώπιον αυτού, ισχυρισμό του Χρήστου ΣΠΙΡΤΖΗ, πρώην Υπουργού και ήδη, παραστάτος προς υποστήριξη της κατηγορίας, κατά την εξέτασή του, επ' ακροατηρίω, ότι διατηρούσε στη συσκευή κινητού τηλεφώνου του, τα από 08-07-2016, 08-07-2016 και 17-10-2016, τρία (3) μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (emails), των οποίων εκτυπώσεις παρέδωσε ο ίδιος, επ' ακροατηρίω, κατά την ανωτέρω εξέτασή του και ακολούθως, αυτά εισφέρθηκαν στα αναγνωστέα έγγραφα, τα οποία απευθύνονταν, μεταξύ άλλων και στον Χρήστο ΣΠΙΡΤΖΗ και αφορούσαν, α) τις διαπραγματεύσεις, για την μεταβολή του νομικού καθεστώτος, σε σχέση με την Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας (ΥΠΑ), β) την αξιολόγηση του τρίτου προγράμματος στήριξης της Ελλάδας, από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM), και γ) τηλεγράφημα της Ελληνικής Πρεσβείας στο Άμπου Ντάμπι, αναφορικά με την εγκαθίδρυση νέας γραμμής αεροπορικής σύνδεσης Ντουμπάι – Νέα Υόρκη μέσω Αθήνας και τα οποία μπορούσαν να υποκλαπούν, κατά την επιχειρηθείσα επίθεση του κατασκοπευτικού λογισμικού "PREDATOR", στη συσκευή κινητού τηλεφώνου του.

Επί του προκείμενου επιχειρήματος της εκδοθείσας απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, πρέπει να αναφερθεί, ότι, ανεξαρτήτως του μη προκύπτοντος και μη επιβεβαιούμενου, από οποιοδήποτε στοιχείο, χαρακτήρα των ανωτέρω μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ως κρατικών απορρήτων, κατά την έννοια του άρθρου 149 του ΠΚ [αυτά αποστέλλονταν σε διάφορους παραλήπτες, με κοινό ηλεκτρονικό ταχυδρομείο (email), χωρίς οιαδήποτε ένδειξη, περί της διαβάθμισής τους, ως απορρήτων], ακόμη κι αν αυτά, πράγματι, κατά το περιεχόμενό τους, θεωρηθούν, ως κρατικά απόρρητα, κατά την ανωτέρω έννοια, εν προκειμένω, η ύπαρξή τους, στη συσκευή κινητού τηλεφώνου του Χρήστου ΣΠΙΡΤΖΗ,

δεν επιβεβαιώθηκε, στο πλαίσιο κατάλληλης σχετικής έρευνας, στην εν λόγω τηλεφωνική συσκευή, διενεργηθείσας, αμέσως μετά την απόπειρα υποκλοπής στοιχείων και εγγράφων, από αυτήν (την ανωτέρω συσκευή), με τη χρήση του κατασκοπευτικού λογισμικού “PREDATOR”, που έλαβε χώρα την 15-11-2021 και 19-11-2021, ώστε να είναι εξακριβωμένη και βέβαιη, η απόπειρα περιέλευσης στην κατοχή ή στη γνώση του δράστη, των σχετικών κρατικών απορρήτων, που φέρονται, ότι περιέχονταν στην ανωτέρω συσκευή, αλλά, απλώς, προς απόδειξη του σχετικού ισχυρισμού του, ο Χρήστος ΣΠΙΡΤΖΗΣ, εκτύπωσε και παρέδωσε, επ’ ακροατηρίω, την 26-01-2026, τα ανωτέρω μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (emails), χωρίς ποτέ, προηγουμένως, να έχει επιβεβαιωθεί η ύπαρξή τους, οποτεδήποτε, στην ανωτέρω συσκευή και κατά συνέπεια, η διακινδύνευση αυτών, υποτιθέμενων, ως κρατικών απορρήτων, κατά την επίθεση, στην εν λόγω συσκευή τηλεφώνου, του κατασκοπευτικού λογισμικού “PREDATOR”, την 15-11-2021 και 19-11-2021.

Άλλωστε, είναι σε όλους γνωστό, ότι η τυχόν διατήρηση μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (emails), στην οικεία θυρίδα μίας συσκευής (π.χ. ηλεκτρονικού υπολογιστή) και η διαγραφή του ίδιου μηνύματος, που λαμβάνεται και από άλλη συσκευή (π.χ. κινητό τηλέφωνο), στην τελευταία, δεν επιφέρει τη διαγραφή του ηλεκτρονικού μηνύματος και από την πρώτη συσκευή (ηλεκτρονικό υπολογιστή), με συνέπεια τυχόν εκτύπωση του μηνύματος, από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, η οποία είναι δυνατή, να αδυνατεί να αποδείξει την ύπαρξη του μηνύματος αυτού και στη συσκευή κινητού τηλεφώνου, η οποία υπήρξε στόχος του κατασκοπευτικού λογισμικού.

Εξάλλου, η διατήρηση εγγράφων και μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (emails), φερομένων, ως κρατικών απορρήτων, κατά την έννοια του άρθρου 149 ΠΚ, στο κινητό τηλέφωνο του

Χρήστου ΣΠΙΡΤΖΗ, μετά μάλιστα την απώλεια της ιδιότητός του ως Υπουργού, εξ ορισμού, αποκλείει τον χαρακτήρα τους, ως μυστικών ή κρατικών απορρήτων. Ακόμη δε και αν ήθελε υποτεθεί, ότι δεν την αποκλείει, θέτει εκποδών, κατά τρόπο μάλιστα αδιαμφισβήτητο, κάθε επιδίωξη τρίτου, να αποκτήσει γνώση αυτών.

Περαιτέρω, οι ιδιότητες των θυμάτων του “PREDATOR”, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται άτομα, όπως ο Μένανδρος (Μένιος) ΦΟΥΡΘΙΩΤΗΣ ή ο Λάκης ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΣ, που επ’ ουδενί δεν θα μπορούσαν να αποτελούν στόχο κατασκόπων, οδηγούν στην ασφαλή εκτίμηση, ότι, ακόμη και αν κάποιος εξ αυτών των θυμάτων διατηρούσε στο κινητό του τηλέφωνο κρατικά μυστικά, κατά την έννοια του νόμου, πράγμα που ουδόλως αποδείχθηκε, όπως προαναφέρθηκε, τυχόν γνώση αυτών, εκ μέρους τρίτων, θα ήταν τυχαία και συμπτωματική. Έτσι, όμως, κατά τα προαναφερθέντα, δεν στοιχειοθετείται η αξιόποινη πράξη της κατασκοπείας. Για τους προφανείς αυτούς λόγους, τα πορίσματα, ιδίως δε το από 07-01-2025 νέο πόρισμα του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι το αποδεικτικό υλικό που συγκεντρώθηκε από την προκαταρκτική εξέταση, δεν μπορεί να υπαχθεί σε καμία από τις διατάξεις των άρθρων 146, 148 και 149 του ΠΚ, σε βάρος των κατηγορουμένων κλπ. (σελ. 22 επ. του ως άνω πορίσματος) Η ακροαματική δε διαδικασία κανένα νεότερο στοιχείο δεν εισέφερε, που να δικαιολογεί την ανάσυρση της σχετικής δικογραφίας, από το αρχείο.

Γ) Επί του τρίτου, εκ των ανωτέρω, θέματος: Ανεξαρτήτως του ότι τα πραγματικά περιστατικά – στοιχεία, που διαλαμβάνονται, ως νέα, κατά την έννοια του άρθρου 43 § 6 ΚΠΔ, στην ανωτέρω εκδοθείσα απόφαση, επί των οποίων επιχειρείται η θεμελίωση της εν προκειμένω, κατά παραγγελία της εν λόγω απόφασης, ερευνητέας ποινικής ευθύνης των καταδικασθέντων

κατηγορουμένων, Φέλιξ ΜΠΙΤΖΙΟΥ, Sara Aleksandra HAMOU, Tal Jonathan DILIAN και Ιωάννη ΛΑΒΡΑΝΟΥ και τυχόν τρίτων συμμετόχων, στην τέλεση της αξιόποινης πράξης της παραγωγής, προμήθειας προς χρήση, εισαγωγής, εξαγωγής, κατοχής, διανομής ή με άλλο τρόπο διακίνησης λογισμικών ή συσκευών παρακολούθησης, με δυνατότητα υποκλοπής, καταγραφής και κάθε είδους άντλησης περιεχομένου ή και δεδομένων επικοινωνίας (κίνησης και θέσης), με τα οποία μπορούν να τελεσθούν οι πράξεις του άρθρου 370Α (άρθρο 370ΣΤ § 1 του ΠΚ), για το χρονικό διάστημα μετά την 09-12-2022, οπότε θεσπίσθηκε το εν λόγω ποινικό αδίκημα, εισαχθέν, με το άρθρο 12 του Ν. 5002/2022, ισχύοντος, από 09-12-2022, κατά ρητή αναφορά του Δικαστή του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, στο σκεπτικό της ανωτέρω εκδοθείσας απόφασης (σελ. 1928 επ. απόφασης και πρακτικών), φέρονται να προκύπτουν, από τη μαρτυρική κατάθεση του Παναγιώτη ΚΟΥΤΣΙΟΥ, εν προκειμένω, όπως ήδη καταδείχθηκε, η προκαταρκτική εξέταση, που διενεργήθηκε, από τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ, για την όλη υπόθεση των «υποκλοπών», στρεφόμενη, κατά παντός υπευθύνου, για οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, διωκόμενο αυτεπαγγέλτως ή κατ' έγκληση (υπό τον όρο της υποβολής, γι' αυτό, εκ μέρους των παθόντων, της δέουσας έγκλησης), η οποία περαιώθηκε, με την έκδοση των, από 25-07-2024 και 07-01-2025, πορισμάτων προκαταρκτικής εξέτασης του ανωτέρω Εισαγγελέως, προέβη στη διερεύνηση, μεταξύ άλλων και της ανωτέρω, ισχύουσας, τότε, πράξης – παράβασης του άρθρου 370ΣΤ §1 του ΠΚ, για το διάστημα, από 09-12-2022 και εφεξής, παραλείποντας τη σχετική παραγγελία, προς άσκηση ποινικής δίωξης, γι' αυτήν.

Πράγματι, ο ανωτέρω, διενεργήσας την έρευνα, Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Αχιλλέας ΖΗΣΗΣ, έλαβε τη σχετική εντολή της

Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, τον Οκτώβριο του έτους 2023, παρέδωσε, δε, το αρχικό πόρισμά του, τον Ιούλιο του 2024, ενώ διενήργησε και νέα, περαιτέρω έρευνα, τον Ιανουάριο 2025, μετά την υποβολή νέων μηνύσεων θυμάτων του λογισμικού “PREDATOR”, οπότε και παρέδωσε δεύτερο νέο πόρισμα, η δε έρευνά του αυτή, εν συνόλω, αναφερόταν στη διαπίστωση κάθε συναφούς με το θέμα των υποκλοπών αξιόποινης πράξης. Κατ’ αυτή την έρευνα, εξαιρουμένων των εξαγωγών κατόπιν αδείας των εταιρειών “INTELLEXA” και “KRIKEL”, στις οποίες γίνεται αναλυτική αναφορά στο από 25/7/2024 πόρισμά του, δεν προέκυψαν καθόλου ενδείξεις συγκεκριμένων πράξεων προμήθειας προς χρήση, εισαγωγής, εξαγωγής, κατοχής, διανομής, διακίνησης κλπ λογισμικού ή συσκευών παρακολούθησης εκ μέρους της “INTELLEXA”, ακόμα κι αν ήθελε γίνει δεκτό, ότι η εν λόγω εταιρεία συνέχιζε να δραστηριοποιείται εμπορικά στην Ελλάδα, μετά την 09-12-2022 και κατά τα έτη 2023 και 2024.

Επομένως, από μόνη της, η εκτίμηση, από το δικάσαν Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, της σχετικής αναφοράς του Παναγιώτη ΚΟΥΤΣΙΟΥ, επ’ ακροατηρίω, ως αφορώσας τη δήθεν συνέχιση της κρίσιμης δραστηριότητας της εταιρίας “INTELLEXA” και μετά την 09-12-2022 (: προμήθεια προς χρήση, εισαγωγή, εξαγωγή, κατοχή, διανομή, διακίνηση κλπ λογισμικού ή συσκευών παρακολούθησης), χωρίς την εισφορά και άλλων συγκεκριμένων στοιχείων στην ακροαματική διαδικασία, από την οποία να προκύπτει η ανωτέρω δραστηριότητα, δεν συνιστά νεότερο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 43 § 6 του ΚΠΔ, τέτοιο, που, κατά την κρίση μας, να δικαιολογεί την ανάσυρση της δικογραφίας από το αρχείο και την επανεξέταση της αρχειοθετηθείσας υπόθεσης. Μάλιστα, πρέπει να επισημανθεί, ότι ο εξετασθείς, ως μάρτυρας, επ’ ακροατηρίω, Παναγιώτης ΚΟΥΤΣΙΟΣ, με την ένορκη κατάθεσή του, κατέστησε σαφές, ότι ο

ίδιος εργάσθηκε στην εταιρία “INTELLEXA”, στις εγκαταστάσεις αυτής, στο Ελληνικό Αττικής, από τον μήνα Απρίλιο του έτους 2021, έως τον μήνα Μάιο του έτους 2022, ως μηχανικός πωλήσεων ενός συστήματος “BIG DATA ANALYSIS”, το οποίο είχε τη δυνατότητα να συλλέγει πολλά και μεγάλου όγκου δεδομένα, από διαφορετικές πηγές και να πραγματοποιεί ανάλυση, επί αυτών.

Ο ίδιος, ως μηχανικός πωλήσεων του συγκεκριμένου συστήματος, ήταν αρμόδιος, για την παροχή βοήθειας στους πωλητές της εταιρίας “INTELLEXA”, επί της πραγματοποίησης καλών παρουσιάσεων αυτού (του συστήματος) και την επίλυση κάθε τεχνικού θέματος του εν λόγω προωθούμενου προϊόντος – συστήματος, σε ενδιαφερόμενους πελάτες, που ήταν αποκλειστικά, κυβερνητικές υπηρεσίες, αγνοούσε, δε, οτιδήποτε, σχετικά με την – εκ μέρους της εργοδότης του εταιρίας – ερευνώμενη, εμπορία και διακίνηση κατασκοπευτικού λογισμικού παρακολούθησης. Μετά την αποχώρησή του, από την εταιρία “INTELLEXA”, προσλήφθηκε στην εταιρία “ALGOSYSTEMS”, όπου παρέμεινε για ένα (1), περίπου, έτος και ακολούθως, προσλήφθηκε, από 01-05-2023 έως 31-03-2024, στην εταιρία “REMOTE GREECE”, η οποία ασχολούνταν με την εξ αποστάσεως παροχή υπηρεσιών, προς την εταιρία “INTELLEXA”, αναφορικά με το διατιθέμενο, από την τελευταία, σύστημα “BIG DATA ANALYSIS”, εξακολουθώντας να αγνοεί οτιδήποτε, σχετικά με την – εκ μέρους της εταιρίας “INTELLEXA” – ερευνώμενη, εμπορία και διακίνηση κατασκοπευτικού λογισμικού παρακολούθησης, οποιαδήποτε, δε, αναφορά αυτού (του Παναγιώτη ΚΟΥΤΣΙΟΥ), επ’ ακροατηρίω, που εκτιμήθηκε, από το δικάσαν Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, ως επιβεβαιώνουσα τη συνέχιση της εμπορικής δραστηριότητας της εταιρίας “INTELLEXA”, μετά την 09-12-2022, δεν αφορούσε τη εμπορία και διακίνηση

οποιοδήποτε κατασκοπευτικού λογισμικού παρακολούθησης, αλλά του συστήματος “BIG DATA ANALYSIS”, το οποίο είχε τη δυνατότητα να συλλέγει πολλά και μεγάλου όγκου δεδομένα, από διαφορετικές πηγές και να πραγματοποιεί ανάλυση, επί αυτών, στο οποίο ο ίδιος (ο Παναγιώτης ΚΟΥΤΣΙΟΣ) αναφερόταν.

Κατ’ ακολουθία των ανωτέρω, εν προκειμένω, δεν συντρέχει περίπτωση ανάσυρσης, από το Αρχείο της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου, και επανεξέτασης της σχετικής υπόθεσης της δικογραφίας προκαταρκτικής εξέτασης, επί της οποίας εκδόθηκαν τα, από 25-07-2024 και 07-01-2025, πορίσματα προκαταρκτικής εξέτασης του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου, Αχιλλέα ΖΗΣΗ, διότι τα στοιχεία, που εν προκειμένω εισφέρονται και των οποίων γίνεται επίκληση, δεν συνιστούν νέα στοιχεία, κατ’ άρθρο 43 § 6 ΚΠΔ, ικανά, κατά την κρίση μας, να δικαιολογήσουν την επανεξέταση της υπόθεσης, ενόψει του ότι η σχετική υπόθεση διερευνήθηκε πλήρως, όπως προκύπτει από το σύνολο των εξετασθέντων αποδεικτικών μέσων.-